

Als Khadija El Kharraz Alami eenmaal je aandacht heeft, dan is het moeilijk om nog weg te kijken

Theater - Nu ben ik Medea (Theater Rotterdam)

RECENSIE De toneelsolo van Khadija El Kharraz Alami is niet altijd coherent, maar blaakt van lef en ambitie. De monoloog is het krachtige manifest van een vrouw die haar plaats in de wereld claimt.

Door: VINCENT Kouters 15 maart 2018, 21:08

Nu ben ik Medea (*)**

Theater

Van Khadija El Kharraz Alami, door Theater Rotterdam. 8/3, Theater Rotterdam. [Tournee t/m 7/4.](#)

Khadija El Kharraz Alami is een overrompelende podiumpersoonlijkheid. Als de actrice eenmaal je aandacht heeft, dan is het moeilijk om nog weg te kijken. Niet gek dus dat ze nu met een solo door het land toert: Nu ben ik Medea. De vijf kwartier durende monoloog is een luid en duidelijk statement van een vrouw die haar plek in de (theater)wereld aan het veroveren is. Kijk jongens, dit ben ik! Praat ik te hard?! Echt waar? Dacht je dat ik dat zelf niet wist!

Als argeloze toeschouwer krijg je nogal wat te verstouwen

Als argeloze toeschouwer krijg je nogal wat te verstouwen. El Kharraz Alami vermengt autobiografische elementen met fragmenten uit de tragedie Medea van Euripides (over de moeder die haar twee zoons vermoordt). Ze springt heen en weer tussen herinneringen aan een jeugd met een bipolaire moeder en een afwezige vader, en de rebelse Medea, haar eigen tweede persoonlijkheid. Bovendien onderbreekt ze zichzelf voortdurend met quasi-grappige terzijdes en 'spelletjes' met het publiek. Hoewel alle verbanden in het hoofd van El Kharraz Alami wellicht volstrekt logisch zullen zijn, zijn ze dat voor de toeschouwer een groot deel van de tijd niet. Daar moet die toeschouwer tegen kunnen.

Deze solo is tegelijk een afrekening met en verdediging van een onstuimig verleden. Ook lijkt het een theatrale therapie sessie waarbij duidelijk is dat El Kharraz Alami nog lang niet klaar is met de thema's ouders en identiteit. Maar lef en ambitie toont ze in elk geval.

Prachtig is de slotscène, waarin speler en publiek vijf minuten lang zwijgend luisteren naar het lied Condolence van Benjamin Clementine: 'I'm sending my condolence to fear.'

https://s.vk.nl/s-a4581130/?_sp=045c98f7-3ed7-40f7-a6cb-5573a1b1d25c.1521451940216